

Първа глава

Парите свършваха. Лиза Ходжис въздъхна, докато си ядеше на кухненския остров, и отвори разплащателната си сметка, за да провери трансакциите от началото на месеца. Как се топяха толкова бързо? Не можеше да си спомни кога последно си купи нови дрехи, а вечерите навън с приятели трябваше да бъдат запазени само за специални поводи. Животът на Нантъкет беше скъп, особено след смъртта на съпруга ѝ Браян – разходите за храна, кабелна телевизия, застраховки се трупаха неизбежно.

Бяха женени от трийсет и три години, когато Браян разбра, че има рак на дебелото черво, четвърти стадий. Почина шест месеца по-късно. Това се случи преди почти година и половина и когато Лиза най-сетне успя да превъзмогне скръбта си и да прегледа сметките, остана в шок от финансовото им състояние.

Браян носеше отговорността за финансите в семейството им. Той изкарваше парите, управляваше банковите им сметки и плащаше разходите. Съпругата му имаше достъп до основната им разплащателна сметка, разбира се, и знаеше, че по нея винаги има достатъчна наличност за ежедневните им покупки. Освен това беше спокойна за спестяванията им, защото мислеше, че мъжът ѝ редовно внася пари.

Не им се налагаше да се тревожат за пари. Не живеяха разточително, но можеха да си позволят една или две почивки на година, колежа за децата си и хранене в ресторанти няколко пъти месечно. Тя допускаше, че все още имат застраховка „Живот“. Спомняше си, че по едно време и двамата имаха застрахователни полици на стойност един милион долара. Браян беше утвърден

специалист по финансово планиране и Лиза се доверяваше напълно на преценката му, тъй като никога не е била добра с числата.

Учеше английски език в колежа и работеше като начална учителка, докато не роди близначките. Мъжът ѝ пресметна, че не си заслужава да се върне на работа, понеже занималнята за Кейт и Кристен би им струвала толкова, колкото беше учителската ѝ заплата. Затова решиха да остане вкъщи и да се грижи за децата, което ѝ носеше голяма радост. През следващите няколко години се появиха и другите им деца – Аби и Чейз.

Единственият порок на съпруга ѝ беше хазартът. Той обичаше да посещава казината „Фоксуудс“ и „Мохеган Сан“ извън острова с приятелите си, а всяка първа събота от месеца си организираха вечери на покера. Жена му предполагаше, че залагат малки суми само за забавление. Едва след смъртта му, когато разгледа по-обстойно финансовото им състояние, тя осъзна, че Браян е бил сериозно пристрастен към хазарта.

Той беше спрял да плаща вноските по застраховките им „Живот“ преди няколко години, а балансът по спестовната им сметка беше смущаващо нисък. Оказа се, че пенсионният им фонд е напълно празен, защото тези пари са били изхарчени за неустойки и погасяване на дългове, за които Лиза дори не подозираше.

По нейни изчисления малкото спестявания щяха да ѝ стигнат за приблизително две години, ако имаше късмет. За тази цел трябваше значително да ограничи обичайните си разходи.

Първоначално не се притесни твърде много, тъй като се надяваше скоро да си намери работа и считаше спестяванията си за предпазна мярка. Не ѝ отне много време да стигне до извода, че на практика не съществуваха подходящи позиции за петдесет и няколко годишни жени без скорошен трудов опит.

Имаше вероятност да я наемат за касиерка в някое от магазинчетата, но щеше да получава минимална заплата, която определено нямаше да ѝ е достатъчна. Заплащането в ресторантите беше по-високо. Лиза беше чувала за щедрите бакшиши, които сервитьорите получаваха, обаче всички работодатели изискваха опит, какъвто тя нямаше. Настъпи моментът да вземе важно решение – това, което отлагаше до последно.

С въздишка затвори лаптопа, стана и надникна във фурната, където запеканката с артишок и спанак тъкмо започваше да прави шупли. След няколко минути кашкавалът отгоре щеше да се запече до златисто. Очакваше двете си най-добри приятелки Пейдж и Сюзън да пристигнат всеки момент. Бяха предложили да вечерят навън, но тя ги разубеди и вместо това ги покани в дома си на аперитив, преди да излязат в центъра на града за знаменития Коледен фестивал.

Чакан с трепетно вълнение, той винаги се провеждаше през първия уикенд на декември. Лиза живееше на Нантъкет от над трийсет години, а традицията беше възникнала още по-рано, замислена като начин да се съживи бизнесът извън силния летен сезон и да се привлекат местните за коледно пазаруване на острова. В днешно време събитието бележеше началото на зимните празници.

Лиза излезе навън, за да огледа още веднъж току-що завършената украса на къщата, преди приятелките ѝ да пристигнат. Заливът се намираше само на няколко метра и тя се заслуша как вълните се разбиват на брега, шум, който винаги я успокояваше. Въздухът беше свеж и прохладен и тя усети полъх на дим от камината на съседите. Пое си дълбоко дъх, а порив солена вятър отвя назад косата ѝ, стигаща до раменете. В този миг чу зад себе си стъпки и се обърна да посрещне Пейдж и Сю, които идваха по пътеката.

– Ама че красота! Откъде намери този син венец? Много ми харесва! – възкликна Пейдж.

– Наистина ли? Изработих го тази сутрин.

По време на сутрешната си разходка по плажа Лиза бе събрала мидени черупки и обли стъкълца и бе използвала фина тел, за да ги увие около няколко парчета дърво, които залепи в кръг и боядиса със спрей в бледосиньо. Снежнбялата панделка отгоре придаваше завършен вид на необикновеното изделие. Несъмнено сполучлив проект, който извикваше широка усмивка на лицето ѝ.

– Досуц като от изискан бутик! – каза Сю. – Донесох печени миди – добави тя, когато Лиза отвори входната врата и те я последваха вътре.

Пейдж остави на кухненския остров платото, което беше приготвила, и махна покриващото го алуминиево фолио. Най-различни видове сирена и салами бяха подредени около купичка ядки с подправки. Извади от чантата си бутилка червено вино.

– Питър горещо ми го препоръча, но не съм го опитвала преди.

Техният връстник Питър Брадфорд беше собственик на местния магазин за алкохол „Брадфордс“, единственото място в квартала им „Бийч Плъм Коув“, откъдето можеше да се купи алкохол. Лиза намери тирбушон и им наля по чаша. Постави кипящата разядка с артишок и спанак по средата и отвори кутия с крекери.

Седяха около масата и се наслаждаваха на перфектното угощение. Печените миди на Сю бяха с масло и много вкусни, а запеканката на Лиза получи пълното одобрение на гостенките ѝ. Когато привършваха, тя повдигна темата, която отлагаше от толкова дълго.

— Ако ви трябва брокер на недвижими имоти, кого бих-те предпочели? Миси Кънингам или Тревър Елдридж?

Пейдж повдигна вежди.

– На кого му е притрябвал?

– Може би на мен – обясни Лиза унило.

– Мислех, че обеща никога да не продаваш къщата? – озадачи се Сю. – Нали не смяташ да се изнесеш от острова?

– Не искам, но може и да нямам избор. Парите ми свършват и дори данъците на Нантъкет да са ниски, цените на недвижимите имоти са високи.

– Браян работеше като специалист по финансово планиране. Допусках, че сте подготвени да се пенсионирате – Пейдж изглеждаше гневна и разтревожена едновременно.

Лиза с горчивина им разказа за проблемите му с хазарта и източените спестявания и празния пенсионен фонд.

– А ти нищо ли не знаеше за тези проблеми? – попита Сю.

– Нямах представа. Той отговаряше за финансовата част и нали беше специалист в тази област, не съм се съмнявала в него. Досега вярвах, че ще си намеря работа. Изобщо не ми се мести.

– Дори да я продадеш, всичко останало на острова също е скъпо. Спестяванията ще ти стигнат само до един момент, необходим ти е и някакъв доход – каза Сю загрижено.

– Знам, опитвах се да намеря начин да остана, но явно това не е по силите ми. Поне няма ипотека, така че след продажбата ще имам време да реша какво да правя по-нататък. Вероятно известно време ще живея под наем.

– Наемите тук са безумно високи – размишляваше Пейдж, докато наливаше още вино в чашите им. – Къщата ти е твърде голяма за един човек. Колко спални има?

– Общо шест. Пет на втория етаж, а най-голямата е на първия.

– Чувала ли си за Airbnb? Можеш да изкараш някакви пари, като даваш стаите под наем.

– На непознати? – Сю звучеше ужасена. – Не ми се струва особено безопасно.

– Това е най-новият начин за пътуване. Много хора вече го прилагат.

– Не съм сигурна, че идеята ми харесва – притеснено каза Лиза.

– Ти си чудесен готвач, обичаш да украсяваш и знаеш как да създаваш предразполагаща атмосфера. Защо не преобразиш дома си в къща за гости? Пак ще имаш достатъчно място и за себе си.

– Хм, интересно предложение. – През годините Лиза многократно беше обмисляла такъв вариант, би ѝ допаднало да сервира домашните си специалитети на гостите. Но планирането е едно, а реализирането – съвсем друго.

– Наистина ли ще го обмислиш? – Сю прозвуча изненадано.

– По-скоро не. Звучи обещаващо, но предполагам, че се изискват големи разходи, за да се осъществи.

– Не смятам така. Синът ти е строител, може да ти помогне. Единственото, което трябва да направите, е да затворите по-голямата част от първия етаж, за да имат гостите достъп само до трапезарията и стълбището. По този начин ще запазиш личното си пространство.

Пейдж представяше всичко толкова просто. Лиза не беше убедена, но предпочете да си даде вид, сякаш обмисля предложението.

– Ще помоля Чейз да намине тези дни, да видим какво ще каже. – Според нея той категорично щеше да ги сметне за побъркани.

– Да, покани го и сготви нещо вкусно. Няма да е излишно... – пошегува се Пейдж.

– Непременно. Та, дами, готови ли сте да излезем на

разходка? Имам нужда да се поразгъпча.

.....